Подія сталася сумна,
Бажать не хочем ворогам:
Загинув хлопчик і вона,
Його матуся дорога.

Спливло життя, немов вода.
Жила людина – і нема.
В сім ї трагедія, біда.
Лишилась донечка сама.

Любила Бога мама та,
В Христі три роки як жила
І вірно йшла шляхом Христа
Та діток слідом повела.

В нелегкий час нелегко йти,
Жила в нестатках, бідноті,
Її завжди могли знайти
В малій хатині в тісноті.

Читала Слово й ним жила,
Сумирна й лагідна була.
З гріхом миритись не могла,
Тому лиш з дітками жила.

І того вечора вона
Про Бога слухати пішла.
Який акорд! Яка струна!
Заключна проповідь ішла.

Людей зібралось просто тьма
І кожен слухати спішить.
Байдужих вже давно нема,
Тут Слово з силою звучить.

Святий працює в залі Дух,
Тут серце рветься і кричить,
Вогонь щоб в грудях не ущух,
А совість також не мовчить

І душу людську бередить.
Бажало жити двісті душ,
Та сатана також не спить
І тягне кожного чимдуж,

Лютує, рветься відомстить,

Відвічний ворог людства він,
Бажає вік людський зкостить.
Для цього демонів загін

Він шле сестричку погубить,
А за одно й дітей її:
В автобус двері зачинить
Заставив демон водіїв.

Прийшлося пішки з дітьми йти,
Хоч пізно й вечір наступив.
Дорога звична – зябко йти,
А тут ще й дощик припустив.

Сусідка разом з ними йшла.
Йти з кимось – це вже веселіш.
За руку сина повела.
Вже швидко дім – йдуть помаліш.

На серці радість і тепло,
А в грудях грає Божий Дух,
В думках, - що згине скоро зло,
Не буде більше темних слуг.

А ось палі. Будують міст тут,
Ще триста метрів – буде дім.
Втомились трішки, але йдуть -
Вже швидко відпочинуть всі.

Та, сили страшної, удар
Збиває маму з сином з ніг.
Тріщать кістки, мов звук литавр,
Упала мама, хлопчик ліг.

Стрибає в бруд її дочка,
Сусідка падає в багно,
А хлопця тягне, мов сучка, -
Земля у роті вже давно.

Затихло все… Аж чути крик,
Жахливий крик летить у ніч.
Ось знову чуть мотору рик,
І: «Де мій син?!» - відчаю клич.

Мороз аж шкірою іде.
Це мама сина так зове.

«Де син мій? Де? Василько де?!»
Лишивсь порожній там кювет.

Помер Василько, вже нема…
В лікарні мама ще лежить,
То скаже слово, то німа,
Нестерпно їй усе болить.

У неї скарг зовсім нема
Лиш просить Господа: «Прости».
Простила вже давно сама
Усіх, хто мусить гріх нести.

«Моліться церквою усі», -
Братів просила і сестер.
І заспокоїлась вві сні
На шостий день, як син помер…

Померлі в Господі благі,
Бо їх Господь усіх прийме.
При Славнім приході й сурмі
Воскреснуть всі, всяк оживе.

Так Бог сказав і Він прийде
У сонмі ангелів святих.
Своїх до Себе приведе.
Ми вірим в це щодня й завжди.